

[Wilhelm.]

os, det påviste vi i sommerens løb, da resultatet af socialstyrelsens nye normeringsregler, brøker osv. dukkede op. Jeg stillede spørgsmål på spørgsmål til socialministeren i august, september, oktober måned, der viste, at kommune for kommune blev disse fyringer dobbelt så store i antal, som man havde forudset, og da fik vi løftet om, at hvis det viste sig at holde stik, så skulle man nok holde nøje øje med det, og selvfølgelig ville man ikke fyre flere, end man var absolut forpligtet til ved beslutningen af 30. april. Nu er det en kendsgerning — hvad vi var alene om at sige i august-september sidste år — at der fyres ca. 1.000 flere, end det egentlig var vedtaget, og at der spares — tallet 40 mill. kr. har været nævnt, det kan jeg ikke kontrollere, men et millionbeløb mere, end man egentlig havde vedtaget.

Derfor må vi spørge, om man vil respektere den beslutning fra 30. april. Vi var ganske vist ikke lykkelige for den, det ved enhver, men vi vil dog ikke se passivt på, at man går hen og gør det værre. Hvorfor sidder man egentlig og forhandler med hr. Brusvang, hr. Jens Møller, fru Grethe Philip eller nogen som helst, når det, det her drejer sig om, er, at administrative fejl i socialstyrelsen med de nye brøker har vist sig at føre til større besparelser, flere fyringer, end man egentlig havde vedtaget? Hvorfor gør regeringen, socialministeren, ikke blot disse fejl gode igen ved at ændre på de brøker, ændre på de normeringer, så de kommer i takt med det, man faktisk vedtog den 30. april.

Socialministeren (Eva Gredal):

Der er spurg, om ministeren vil sørge for, at den ramme for besparelserne på daginstitutioner, som blev vedtaget af folketinget den 30. april, respekteres, indtil noget andet måtte blive vedtaget, og hertil kan jeg svare: ja.

Wilhelm (VS):

Jeg bliver nødt til at bore lidt i det her. Der har været debat om, efterhånden i ugevis i hvert fald — for vores vedkommende i månedsvis, for vi har vidst det her, som det fremgår af folketingsforhandlingerne og spørgsmålene, der er stillet fra vores side, vi har vidst det meget længe — at der ville blive tale om større besparelser og flere fy-

ringer. Det, der har været fremme her i de sidste uger især, er, at man forhandler, at ministeren, at regeringen, socialdemokratiet i denne sag åbenbart har givet de andre partier en eller anden mulighed for at sige ja eller nej til, om de vil korrigere de fejl, der har ført til ekstrabesparelserne og ført til ekstrafyringerne. Derfor er det ikke tilfredsstillende, at ministeren her bare siger ja. Så må vi have det pindet ud.

Spørgsmålet går på, om man vil respektere den ramme for besparelserne. Betyder ministerens svar, at man vil garantere, at der ikke på daginstitutionsområdet i næste finansår spares én krone mere end de 87 mill. kr. på lønningsbudgettet — i 1974-kroner, ganske vist — som var aftalt i 30. april-beslutningen, og at der ikke vil blive nedsat personale med én person mere end de 3.600, som lå i forudsætningerne for vedtagelsen den 30. april? Er det det, der ligger i et ja her? Og kan vi så fra nu af føle os sikre på, at hverken hr. Brusvang, hr. Jens Møller eller nogen som helst andre har mulighed for at forhindre, at de dispensationer, som er mulige ved ekstrabesparelsen, kommer ud til kommunerne?

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg skal ikke her uddybe mit svar nøjere, men jeg vil gerne henvise til, at VS har rettet en forespørgsel til socialministeren, og jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at uddybe spørgsmålet i forbindelse med den forespørgselsdebat i næste uge.

Wilhelm (VS):

Dette her er en enkelt lille forløber for en langt mere generel forespørgselsdebat om standarden, om normeringerne i almindelighed på daginstitutionerne, og dette her enkle lille spørgsmål må kunne besvares præcist — og også nøjere, når jeg nu har stillet tillægsspørgsmål.

Det, der er fremme, er, at hvis man ikke ændrer på de fejlberregninger og de forglemmelser, man lavede i socialstyrelsen, da man ændrede brøkerne i sommer, og som vi påviste allerede dengang, så fyres der ca. 1.000 personer mere, end der var aftalt, og der spares et betydeligt beløb mere, end man egentlig gensidigt havde forpligtet hinanden til. Det er for os en lille forløber, men den sag skulle gerne være afklaret, inden en for-